

Sygn. akt IX W 1991/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Wojciech Kottik

Protokolant – sekr. sąd. Jolanta Jarmolowicz

w obecności oskarżyciela publ. R. G.

po rozpoznaniu w dniach 22.07, 28.08, 25.09 i 23.12.2015 r., sprawy

R. Z. (1)

syna W. i J. z domu D.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 grudnia 2014 r. o godz. 21⁰⁰ w O. na ul (...) kierując samochodem m – ki M. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego samochodu m – ki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego doprowadził do zderzenia, uszkodzenia pojazdu a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia nie zatrzymując pojazdu a ponadto nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów tj. dowodu rejestracyjnego oraz aktualnej polisy OC

- tj. o czyny z art. 97 kw, art. 95 kw w zw. z art 23 ust 1, art. 44 ust 1 pkt 1 i art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I. obwinionego **R. Z. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 97 kw, art. 95 kw w zw. z art 23 ust 1, art. 44 ust 1 pkt 1 i art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to z mocy **art. 97 kw w zw. z art. 9 § 2 kw** skazuje go na **karę grzywny w wymiarze 300,- (trzysta) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 22 grudnia 2014 r., ok. godz. 21⁰⁰ dwóch znajomych – R. R. i M. G. (1) przechodzili ulicą (...) w O. obok bloku mieszkalnego o nr (...). W pewnym momencie spostrzegli samochód dostawczy m-ki M. z logo firmy kurierskiej (...), którego kierujący manewrował na parkingu obok zaparkowanych po jego obu stronach samochodów. W momencie, kiedy pojazd ten omijał zaparkowany samochód osobowy m-ki M. usłyszeli charakterystyczny odgłos trzeszczenia gniecionej blachy. Kierujący samochodem dostawczym odjechał jeszcze kawałek, zaparkował przy pobliskim sklepie i wysiadł. M. G. podszedł do niego i zapytał czy przypadkiem nie zarysował zaparkowanego samochodu, na co ten

odparł, że nie i że to trzeszczało zawieszenie w jego samochodzie i udał się do pobliskiego bloku. Wówczas to M. G. i R. R. podeszli do samochodu M. (...) i spostrzegli, że ma on uszkodzenia z prawej strony pojazdu. W momencie kiedy oglądali ten pojazd, kierowca samochodu firmy kurierskiej wrócił do pojazdu i nie zapalając świateł spieszenie odjechał z miejsca zdarzenia. M. G. znał właściciela uszkodzonego samochodu M. L. K. (1) więc udał się do niego i poinformował go o tym co się stało oraz podał dane pojazdu sprawcy. Ten wezwał na miejsce patrol Policji, który dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu, rozpytał świadków zdarzenia i sporządził stosowną dokumentację. Funkcjonariusze ustalili również, że właścicielem pojazdu, który spowodował tę kolizję jest M. M. (1).

W trakcie czynności wyjaśniających prowadzonych w tej sprawie ustalono, że M. M. udostępnił należący do niego samochód m-ki M. (...) o nr rej. (...) obwinionemu R. Z. (1), który miał pracować u niego jako kurier. R. Z. przesłuchany w trakcie tych czynności jako obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu a także do tego, że w momencie zdarzenia nie dysponował on dokumentami pojazdu w postaci dowodu rejestracyjnego i polisy OC.

(Dowód: wydruk z bazy (...)k. 4; notatki urzędowe – k. 5, 15; protokoły oględzin – k. 6, 16, 125; kserokopie dowodu rejestracyjnego, prawa jazdy i polisy OC – k. 20-21, zdjęcia – k. 25, 32, 86-88; zestawienie samochodów – k. 59, wydruk wiadomości tekstowych – k. 60-61; wyjaśnienia obwinionego – k. 29v, częściowo – k. 65-66; zeznania świadków – M. S. – k. 90, L. K. – k. 90v; M. G. – k. 23v, 107; M. M. – k. 107-107v; R. R. – k. 114-114v)

Obwiniony, w wyjaśnieniach złożonych w toku czynności wyjaśniających, w dniu 08.04.2015 r., przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że nie miał pojęcia, że coś takiego się stało i gdyby o tym wiedział pozostałby na miejscu. Podkreślił, że był zapewniany przez właściciela pojazdu, że w razie takiej potrzeby komplet dokumentów pojazdu zostanie dowieziony na miejsce.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 29v)

W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów twierdząc, że nie przypomina sobie, aby brał udział w takim zdarzeniu i aby w tym dniu o godzinie wskazanej we wniosku był w tym miejscu. Właściciel pojazdu oszukał go i nie zapłacił mu pełnej należności za wykonaną na jego rzecz pracę a mało tego „napuścił” na niego pracownika, który go pobił. Podkreślił, że to pan M. nie chciał dać mu kompletu dokumentów od pojazdu twierdząc, że w razie potrzeby dowiezie je w ciągu pół godziny.

(wyjaśnienia – k. 65-66)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego, jedynie te z etapu czynności wyjaśniających zasługują w całości na wiarę. Natomiast te złożone na rozprawie generalnie nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu stanowią one wyłącznie przejaw przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. Jako zupełnie nieprzekonujące potraktowano wyjaśnienia obwinionego, że przyznał się do popełnienia tych czynów na etapie czynności wyjaśniających z obawy przed właścicielem pojazdu M. M. M. (1), który go zastraszał, a nawet nasłał na niego pracownika, który miał go pobić. Zastanawiać bowiem musi dlaczego ten rzekomy stan zastraszenia go przez M. M. miał trwać aż do kwietnia 2015 r, kiedy to obwiniony został po raz pierwszy przesłuchany przez Policję, mimo, że obwiniony nie pracował już dla tego pracodawcy od połowy stycznia 2015 r., a stan ten ustąpił nagle w lipcu 2015 r., kiedy to obwiniony złożył wyjaśnienia przed Sądem. Przedstawione przez obwinionego wydruki korespondencji sms-owej z M. M. wcale nie potwierdzają aby konflikt między nimi miał jakiś gwałtowny i zaogniony stan i w żaden sposób nie świadczą o tym aby obwiniony faktycznie tak obawiał się byłego pracodawcy.

Wprawdzie w niniejszym postępowaniu obaj naoczni świadkowie zdarzenia – uszkodzenia pojazdu marki M. (...), zarówno M. G. (1) jak i R. R. nie byli w stanie jednoznacznie stwierdzić, że kierowcą samochodu, który uszkodził pojazd pokrzywdzonego był obwiniony, ale z drugiej strony nie wykluczyli aby nim był. Jedyną osobą poza obwinionym, która mogłaby kierować przedmiotowym pojazdem w momencie zdarzenia, w praktyce mógłby być jego właściciel M. M. (1), jednak różni się on od obwinionego fizycznie na tyle, że świadkowie wskazali by na to w sposób oczywisty. Co

więcej świadek M. G. miał okazję widzieć podczas składania zeznań na rozprawie zarówno obwinionego jak i świadka M. M., więc gdyby to właściciel pojazdu był faktycznym sprawcą wykroczenia z art. 97 kw to w sposób łatwy byłby on odróżniony od obwinionego. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw by podważać wiarygodność zeznań obu wskazanych wyżej świadków. Są to osoby całkowicie obce dla stron niniejszego postępowania i jedynie jeden z nich z widzenia znał właściciela uszkodzonego samochodu i widząc zachowanie sprawcy tego uszkodzenia postanowił zareagować.

W ocenie Sądu mimo, iż Sąd miał świadomość, że świadek M. M. (1) może być pośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie to jednak uznał, iż i jego zeznania mogą być podstawą ustaleń Sądu w niniejszej sprawie. Świadek nie wykluczył, co łączy się nawet z wyjaśnieniami obwinionego, że to on mógł posiadać dokumenty pojazdu powierzonego do kierowania obwinionemu. Podkreślił, co znajduje potwierdzenie w zabezpieczonym materiale fotograficznym, że pojazd udostępniony obwinionemu po jego zwróceniu przez niego miał z prawej strony nadwozia charakterystyczne naniesienie substancji w kolorze zielonym odpowiadającym kolorem barwie nadwozia uszkodzonego pojazdu pokrzywdzonego.

Jako niewiele wnoszące do sprawy, ale jednak wiarygodne Sąd uznał zarówno zeznania obu interweniujących w tej sprawie funkcjonariuszy Policji jak i pokrzywdzonego L. K. (1).

Jako wiarygodne Sąd uznał również zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów w postaci przede wszystkim notatki urzędowej z interwencji i protokołów oględzin.

Powiązanie wszystkich wskazanych wyżej dowodów jest na tyle logiczne, iż pozwala, w ocenie Sądu, na przyjęcie, że to właśnie obwiniony był sprawcą zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycje przepisów art. 97 kw i art. 95 kw w zw. z art. 23 ust. 1 i art. 44 ust. 1 pkt 1 i art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd uznał jako okoliczności obciążające znaczny stopień szkodliwości społecznej przejawiający się w naruszeniu jednej z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz jego zachowanie po popełnieniu czynu – ucieczkę z miejsca zdarzenia (której w żaden sposób nie można traktować jako przypadek) a także dotychczasową karalność za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 4)

Jeśli weźmie się dodatkowo pod uwagę, że w ocenie Sądu, nie zachodzą wobec obwinionego żadne istotne okoliczności łagodzące wymierzona mu kara grzywny nie może być postrzegana jako rażąco surowa. Ukarany wykazał się rażącym lekceważeniem dla podstawowych norm prawnych i wykorzystując zaskoczenie świadków i nadarżającą się sposobność oddalił się z miejsca zdarzenia nie interesując się w ogóle losem uszkodzonego pojazdu.

Sąd uznał, że obecnie osiągane obecnie przez obwinionego dochody pozwalają mu również na poniesienie ciężaru kosztów postępowania i opłaty.